

den af art. II b omfattede tilføjelse af betydelig åndelig (sjælelig) skade vil kunne straffes i medfør af voldsbestemmelserne eller andre bestemmelser. Medens det efter § 244 straffbare forhold består i at øve vold mod eller på anden måde angribe en andens legeme, kræver § 245 kun en skadetilføjelse, som efter bestemmelsens ordlyd ikke behøver at være fremkaldt ved vold eller andet legemsangreb. Til strafbarhed efter § 245 kræves tilføjelse af skade på legeme *eller helbred*, hvilket sidste udtryk omfatter også åndelig (sjælelig) skade, og i § 246 tales om sådan skade på legeme *eller helbred*, at den skadelidende for bestandig eller for lang ubestemt tid bliver uskikket til at udføre sine kaldspligter.

De nævnte bestemmelser findes i borgerlig straffelovs kapitel 25, der handler om „Forbrydelse mod liv og legeme“. Det antages derfor, at skadelig indvirkning på den psykiske tilstand gennem rent åndelig påvirkning falder udenfor bestemmelsernes rækkevidde, medens de antages at omfatte påvirkninger af den fysiologiske tilstand, selv om disse udelukkende giver sig kendelige udslag i forstyrrelser eller svækkelser af de sjælelige funktioner.

Udtrykket sjælelig skade (mental harm) er indføjet i konventionsteksten efter forslag af Kina, som motiverede forslaget med, at konventionen burde tage hensyn også til den på kinesisk område af japanerne anvendte metode at forlede befolkningen til misbrug af narkotika. Indgives der en gruppes medlemmer narkotika med forsæt til at forvolde dem skade og sker det i den hensigt at ødelægge gruppen, må en sådan fremgangsmåde utvivlsomt anses omfattet af de gældende danske straffebestemmelser. Strafbarhed udelukkes som det fremgår af § 248 ikke af, at den, der udsættes for et legemsangreb, har samtykket deri. Derimod synes forledelse til selv at misbruge narkotika ikke at kunne bringes ind under danske straffebestemmelser.

Den af artikel II b omfattede skadetilføjelse vil også kunne forekomme på mere indirekte måde end ved legemsangreb, således f. eks. ved hensættelse af gruppens medlemmer i hjælpeløs tilstand, hvilket forhold vil være strafbart efter straffelovens § 250, der herfor fastsætter straf af fængsel indtil 8 år.

Skadetilføjelse overfor en gruppes medlemmer vil også kunne opnås ved forøvelse af visse i kapitel 20 om almenfarlige forbrydelser nævnte forhold: brandstiftelse (§ 180), sprængninger (§ 183), spredning af skadevoldende luftarter, oversvømmelse (§ 183), fremkaldelse af mangel på drikkevand, tilsætning til drikkevand af sundhedsfarlige stoffer (§ 186) og tilsætning til levnedsmidler og andre ting af gift eller andre stoffer, som medfører, at tingenes benyttelse efter deres bestemmelse udsætter menne-

skers sundhed for fare (§ 187). Skal sådanne forhold anses som folkedrab ifølge konventionen, må de omfattes af artikel II c. Har der foreligget forsæt til at dræbe eller skade medlemmer af en befolkningsgruppe legemligt eller sjæleligt (på legeme eller helbred) vil de dog være omfattet såvel af konventionens art II a eller b som af straffelovens bestemmelser om manddrab (§ 237) eller skadetilføjelse (§§ 245—46 og 250).

Alt i alt må det antages, at den gældende straffelovs bestemmelser i vidt omfang, men ikke fuldt ud dækker det område, som efter konventionens art. II b skal være strafbart.

Det af art. II c omhandlede forhold er heller ikke fuldt ud dækket af den danske straffelov. Det er tilfældet, for så vidt forholdet omfattes også af a eller b, og altså er strafbart som manddrab eller forsøg derpå, eller som tilføjelse af skade på liv eller helbred eller forsøg derpå. Da også fjernere forsøgs handlinger er straffbare efter dansk ret, og da det er en betingelse for, at forholdet skal være strafbart, at hensigten er gruppens ødelæggelse, og at forsættet omfatter påførelsen af levevilkår beregnede på at bevirke denne ødelæggelse, vil det dog, såfremt bevis for forsæt dertil kan føres, nok være muligt at opnå domfældelse i medfør af de nævnte straffelovsbestemmelser. Et sådant bevis vil det imidlertid kunne være vanskeligt at føre, og bestemmelserne vil ikke præcist ramme det forhold, konventionen tager sigte på, og som — ligesom de under artikel II d og e nævnte forhold — vanskeligt kan tænkes begået, uden af en regering eller en besættelsesmagt eller af disses underordnede myndigheder.

Forhold, der omfattes af art. II c, vil også kunne være straffbare som overtrædelser af de ovenfor nævnte bestemmelser om almenfarlige forbrydelser. Men at straffeloven *uddømmende* har gjort op med de metoder, der kan tænkes bragt i anvendelse, kan ikke antages.

Det forhold, som omhandles i art. II d, gennemførelse af forholdsregler, der tilsigter at hindre fødsler indenfor gruppen, kan tænkes begået navnlig ved sterilisation og kastration eller anden behandling med frugtbarøvelse for øje eller ved forhindring af et naturligt familieliv, f. eks. ved frihedsberøvelse, indespærring af det ene køn eller af begge i adskilte lejre.

Visse af disse forholdsregler vil i forhold til de enkelte medlemmer af gruppen kunne være straffbare som legemsbeskadigelse, (jfr. § 246: „Sådan skade, at han mister eller lider væsentlig forringelse af ... forplantningsevne ...“) eller som frihedsberøvelse (borgerlig straffelovs § 261). Men nogen